

**„JURNALUL JURIDIC NAȚIONAL:
TEORIE ȘI PRACTICĂ” S.R.L.**

Publicație științifico-practică de drept

„НАЦИОНАЛЬНЫЙ ЮРИДИЧЕСКИЙ ЖУРНАЛ:

ТЕОРИЯ И ПРАКТИКА” O.O.O.

Научно-практическое правовое издание

**„NATIONAL LAW JOURNAL:
THEORY AND PRACTICE” L.L.C.**

Scientific and practical Publication in law

Certificat de înregistrare nr.1013600031111 din 30.09.2013

eliberat de Camera Înregistrării de Stat

ISSN 2345-1130

Revistă inclusă în Registrul Național al revistelor științifice de profil prin hotărârea comună nr. 270 din 31.10.2013 a Consiliului Suprem pentru Știință și Dezvoltare Tehnologică și a Consiliului Suprem pentru Acreditare și Atestare al AȘM

Categoria C

Журнал включен в Национальный реестр профильных научных журналов совместным решением № 270 от 31.10.2013 Высшего совета по науке и технологическому развитию и Высшего Совета по аккредитации и аттестации Академии наук Молдовы

The magazine included in the national register of scientific magazines profile of joint decision nr. 270 of 31.10.2013 of the Supreme Council for science and technological development and the Supreme Council for accreditation and attestation of Academy of Sciences of Moldova

Fondatori:

Instituția Privată de Învățământ

Institutul de Științe Penale și Criminologie Aplicată

Întreprinderea cu capital străin «Demsta» S.R.L.

Se editează din martie 2013

Nr. 3 (19) 2016

Redactor-șef L. Arsene

Redactor științific O. Bejan, doctor în drept

Colegiul de redacție:

G. Alecu, doctor în drept, prof. univ., (Constanța, România); *P. Biriucov*, doctor în științe juridice, profesor (Voronej, Federația Rusă); *V. Bujor*, doctor în drept, prof. univ.; *G. Costachi*, doctor habilitat în drept, prof. univ.; *N. Egorova*, doctor în științe juridice, profesor (Volgograd, Federația Rusă); *N. Karpov*, doctor în științe juridice, profesor (Kiev, Ucraina); *M. Gheorghiuță*, doctor habilitat în drept, prof. univ.; *I. Guceac*, doctor habilitat în drept, prof. univ., membru corespondent al AȘ RM; *V. Guțuleac*, doctor în drept, prof. univ.; *E. Haritonov*, doctor în științe juridice, profesor, membru corespondent al AȘ din Ucraina (Odesa, Ucraina); *V. Șepitko*, doctor în științe juridice, profesor, membru corespondent al AȘ din Ucraina (Harkov, Ucraina).

Adresa redacției: Casa Presei et. 5, of. 512,
str. Pușkin 22, mun. Chișinău, MD-2012, Republica Moldova
Tel.: 022-233790

E-mail: jurnaljuridic@mail.ru

Pagina Web: jurnaljuridic.md

СОДЕРЖАНИЕ

**ТЕОРИЯ И ИСТОРИЯ ГОСУДАРСТВА
И ПРАВА, ФИЛОСОФИЯ ПРАВА**

Богдан Бернадський. Використання перлюстрації в забезпеченні державної безпеки в роки Першої світової війни.....5

Лусине Варданян. Прижизненное донорство: некоторые вопросы правового регулирования.....10

Олександр Войтанович. Генеза осмислення правової ідеології в сучасній юридичній науці..... 14

Василий Горбачев. Внесение прокурором в суд обвинительного акта без проведения предварительного следствия как способ возбуждения уголовного преследования в Российской империи.....20

Олена Іваненко. Вплив глобалізаційних процесів на джерела приватного права.....26

Юрій Кізілов. Напрями вдосконалення проходження державної служби в Україні в умовах її модернізації..... 30

Людмила Міхневич. Кримінально-правові дослідження в радянській Україні (1920–1930 рр.).....36

Вікторія Паламарчук. Розвиток теорій походження правового режиму державної території.....40

Леся Прудиус. Розробка стандартів підвищення кваліфікації публічних службовців в умовах європейської інтеграції України: правові засади.....44

Svitlana Rudovska. Models of public policy-making cycle: role and place of public consultation.....50

Юлія Цуркан-Сайфуліна. Філософія права Нового часу та раціоналізація владних засад права..... 55

**КОНСТИТУЦИОННОЕ
И МУНИЦИПАЛЬНОЕ ПРАВО**

Анна Журавлева. Конституционные аспекты принципа равенства между мужчинами и женщинами: Украина и европейский опыт.....61

АДМИНИСТРАТИВНОЕ ПРАВО И ПРОЦЕСС

Інна Болокан. Особливості вияву різних форм реалізації норм Закону України «Про звернення громадян»..... 66

Євген Вандін. Правове регулювання антикорупційної діяльності в Україні.....72

Ірина Воронецька. Забезпечення органами опіки та піклування отримання повної загальної середньої освіти дітьми-сиротами й дітьми, позбавленими батьківського піклування.....77

Олексій Дрозд. Розвиток державної служби в Україні з часів існування СРСР по теперішній час.....82

Ігор Коропатнік. Мета і принципи взаємодії Збройних Сил України та громадянського суспільства..... 86

Олександра Мусієнко. Адміністративно-правові заходи запобігання виникненню корупційних ризиків в органах виконавчої влади 92

Олена Семеній. Публічна адміністрація: шлях розвитку й ефективне функціонування через здійснення адміністративного розсуду.....97

Сергій Скворцов. Принципи здійснення адміністративного нагляду за особами, звільненими з місць позбавлення волі.....102

Ольга Стукаленко. Історичні та правові передумови виникнення і становлення будівельної галузі на території України.....107

ФИНАНСОВОЕ И НАЛОГОВОЕ ПРАВО

Еліна Косова. Проблеми впровадження міжнародних фінансово-правових стандартів Рахунковою палатою України..... 111

ГРАЖДАНСКОЕ ПРАВО И ПРОЦЕСС

Ілля Бут. Особливості розгляду цивільно-правових спорів третейськими судами в Україні.....116

Наталія Давидова. Освітнє право в Україні та США: сучасність і майбутнє..... 121

Светлана Клейменова. Правовая характеристика медицинских услуг.....124

Дмитро Литвин. Нормативно-правове забезпечення реалізації права на житло працівників органів внутрішніх справ.....127

Mariana Pleniuk. Legal facts in the doctrine of civil law.....132

Інна Рибка. Передумови розвитку механізмів цивільно-правового регулювання визнання фізичної особи неплатоспроможною.....135

Віталій Ставицький. Місце договору про порядок володіння та користування спільним нерухомим майном у системі цивільно-правових договорів..... 139

Олег Ткачук. Концепт глобалізації громадянського процесу: генезис и современные практики..... 145

ХОЗЯЙСТВЕННОЕ ПРАВО И ПРОЦЕСС

Олександр Хлопенко, Володимир Ігнатенко. Способи та форми структурування угод M&A..... 150

ЗЕМЕЛЬНОЕ, АГРАРНОЕ, ЭКОЛОГИЧЕСКОЕ ПРАВО

Тетяна Кондратюк. Європейські й національні стандарти формування екологічної мережі України.....154

Кристина Рибалка. Особливості контролю за станом земель запасу в Україні..... 159

УГОЛОВНОЕ ПРАВО, УГОЛОВНО-ИСПОЛНИТЕЛЬНОЕ ПРАВО

Володимир Ворона. Поняття спеціальних засад призначення покарання.....162

Олег Кравчук. Актуальні питання взаємодії експертної служби Міністерства внутрішніх справ України з правоохоронними органами.....166

КРИМИНОЛОГИЯ

Карина Бочарова. Види вандалізму та їх класифікація.....170

Олексій Крижановський. Органи внутрішніх справ як суб'єкт запобігання окремим злочинам службових осіб у сфері підприємницької діяльності..... 173

Ірина Лубенець. Кібернасильство (кібербулінг) серед учнів загальноосвітніх навчальних закладів.....178

Сергій Рашевський. Класифікація особи наркозлочинця.....183

УГОЛОВНЫЙ ПРОЦЕСС, КРИМИНАЛИСТИКА

Олександр Винокуров. Проблеми реалізації права захисника на конфіденційне побачення з підозрюваним.....187

Богдан Качмар. Щодо питання про осіб, які потребують забезпечення безпеки в кримінальному провадженні..... 191

Дарія Лазарева. Правова природа вилучення матеріальних об'єктів при затриманні уповноваженою службовою особою.....195

Andrey Lapkin. Some problems of prosecutor and preliminary investigation bodies cooperation under the new Criminal procedural code of Ukraine.....198

Богдана Стецик. Спосіб учинення незаконної лікувальної діяльності..... 203

Микола Тахтаров. Юридична сутність підготовчого провадження у кримінальному процесі України..... 207

Ірина Тимченко. Взаємодія слідователя с оперативними подразделениями при расследовании умышленного выпуска на рынок Украины опасной продукции.....211

МЕЖДУНАРОДНОЕ ПРАВО

Едуард Кузьмін. Право збройних конфліктів неміжнародного характеру: основні етапи кодифікації та прогресивного розвитку.....215

Євген Попко. Економічні перспективи для України від Угоди про асоціацію з Європейським Союзом..... 219

ПРАВО ЕВРОПЕЙСКОГО СОЮЗА

Ярослав Костюченко. Вопросы онтологии ассоциации в доктрине Европейского Союза.....223

МЕЖДУНАРОДНОЕ ПРАВО

УДК 341.3 316.483.001.33

ПРАВО ЗБРОЙНИХ КОНФЛІКТІВ НЕМІЖНАРОДНОГО ХАРАКТЕРУ:
ОСНОВНІ ЕТАПИ КОДИФІКАЦІЇ ТА ПРОГРЕСИВНОГО РОЗВИТКУ

Едуард КУЗЬМІН,

аспірант кафедри міжнародного права та міжнародних відносин
Національного університету «Одеська юридична академія»

SUMMARY

The article is devoted to the research and generalization of scientific ideas about the main stages of codification and progressive development of the law of armed conflict of non-international character, the definition of specific historical periods of the development of the law of internal armed conflicts and armed conflicts of non-international character, their temporal delineation and establishment of their place, role and importance for international humanitarian law and the law of armed conflict.

Key words: main stages of codification and progressive development of the law of armed conflict of non-international character, historical periods of codification and progressive development of the law of internal armed conflict.

АНОТАЦІЯ

Стаття присвячена дослідженню й узагальненню наукових ідей щодо основних етапів кодифікації та прогресивного розвитку права збройних конфліктів неміжнародного характеру, визначенню конкретних історичних періодів розвитку норм права внутрішніх збройних конфліктів, збройних конфліктів неміжнародного характеру, їх темпорального окреслення, а також установленню їх місця, ролі та значення для міжнародного гуманітарного права і права збройних конфліктів.

Ключові слова: основні етапи кодифікації та прогресивного розвитку права збройних конфліктів неміжнародного характеру, історичні періоди кодифікації та прогресивного розвитку права внутрішніх збройних конфліктів.

Постановка проблеми. Лише за 2014–2015 рр. кількість жертв триваючих війн і збройних конфліктів становила більше ніж 214 000 людей по всьому світу [21]. Характерним є те, що більшість таких конфліктів є внутрішніми. Так, починаючи з 1960 р., тільки в Африці було більше ніж 20 великих громадянських війн у Руанді, Сомалі, Анголі, Судані, Ліверії, Бурунді тощо [23].

У зв'язку з цим Х.-П. Гассер своєю відомою фразою, що з 1949 р. більшість збройних конфліктів були, по суті, громадянськими війнами, багато з яких зібрали жахливу данину смертями, горем і руйнуваннями [2, с. 52], достатньо об'єктивно відобразив сучасні реалії й той факт, що внутрішні конфлікти поступово стають усе більш численними, мають усе більш жорстокий і руйнівний характер, ніж їх міжнародні аналоги [17, с. 132]. У свою чергу, Ф.Ф. Мартенс також зазначав, що міжусобні війни завжди набагато більше викликають у воюючих почуття ненависті й збуджують пристрасті, ніж війна між незалежними народами. Саме тому під час міжусобної війни набагато важче визначити у звичаях і законах війни належні кордони для свавілля та насильства [10, с. 189–190].

І це насправді так, адже ще сам Аристотель говорив про те, що жорстокість – це боротьба братів. Дійсно, ця жорстокість виявляється в жахливих наслідках численних битв, протистоянь, війн і збройних конфліктів: у тисячах загинувших, поранених, скалічених, полонених; знищених домівках, зруйнованих об'єктах мирного життя; захопленнях у зв'язку з гуманітарною катастрофою, голоді, тотальній бідності; насильстві над жінками та дітьми, а також в інших жахах війни [9, с. 165].

Усе це свідчить про необхідність, важливість і значимість кодифікації та прогресивного розвитку права війни, права збройних конфліктів і, зокрема, права збройних кон-

фліктів неміжнародного характеру, адже захист людини, її життя й гідність у будь-якій ситуації є метою міжнародного гуманітарного права, норми якого повинні застосовуватися як у міжнародних збройних конфліктах, так і в збройних конфліктах, що не мають міжнародного характеру [18, с. 145].

Актуальність теми. Проблема кодифікації та прогресивного розвитку права збройних конфліктів неміжнародного характеру розглядається в працях таких учених: Р. Абі-Сааб (*R. Abi-Saab*), В.Ф. Антипенка, І.Н. Арцибасова, В.О. Боженко, А. Був'єс (*A. Bouvier*), К.В. Доді, С.О. Єгорова, С. Карр (*S. Carr*), А.Ф. Кастро, Л. Кемерон (*L. Cameron*), Х. Ленггольц (*H. Langholtz*), Ф.Ф. Мартенса, М.В. Остроухова, М. Сассолі (*M. Sassoli*), Ю.В. Северинчика, М.Г. Смирнова, Є.Л. Стрельцова та ін.

Окремо спроба розмежування найбільш значимих позицій і аргументованих підходів щодо кодифікації та прогресивного розвитку права внутрішніх збройних конфліктів відображена в особистих тезах «До питання про кодифікацію та прогресивний розвиток права збройних конфліктів неміжнародного характеру» [8, с. 96–99].

Метою статті є комплексний, усебічний аналіз основних етапів кодифікації та прогресивного розвитку права збройних конфліктів неміжнародного характеру, установлення їх часових меж, а також визначення їх особливостей і специфіки в контексті історії міжнародного гуманітарного права і права збройних конфліктів.

Виклад основного матеріалу дослідження. Кодифікація та прогресивний розвиток права збройних конфліктів неміжнародного характеру різними вченими розглядаються з різних ракурсів, позицій і підходів, оскільки не існує єдиних загально визначених критеріїв щодо дослідження вказаної проблеми [5, с. 11]. Разом із цим є низка переломних

історичних моментів, які тією чи іншою мірою вплинули та впливають на формування, зміст і регулювання відносин у період збройних конфліктів неміжнародного характеру [5, с. 11]. Саме тому, на нашу думку, необхідно розглянути найбільш значимі позиції й аргументовані підходи до кодифікації та прогресивного розвитку права внутрішніх збройних конфліктів.

Перший підхід полягає в тому, що виокремлення кодифікації та прогресивного розвитку права збройних конфліктів неміжнародного характеру із загальної кодифікації норм права війни як такої вважається не зовсім доречним. Таку позицію займає С.О. Єгоров, котрий узагалі не виокремлює кодифікацію та прогресивний розвиток права внутрішніх збройних конфліктів, а фокусує свою увагу на специфіці норм, які регулюють окремі відносини права війни. Зазначає, що процес кодифікації та прогресивного розвитку норм права збройних конфліктів почався ще в другій половині XIX ст., відбувався за двома досить умовними напрямками: перший напрям був пов'язаний із правовим захистом жертв війни (Женевське право), другий – із правовим обмеження засобів і методів ведення війни (Гаазьке право) [4, с. 124].

Фундаментом *наступного підходу* є постулат про те, що кодифікація та прогресивний розвиток права збройних конфліктів неміжнародного характеру повинні розглядатися виключно крізь призму тих міжнародних нормативно-правових актів, що безпосередньо регулюють питання внутрішніх збройних конфліктів. Так, Р. Абі-Сааб розглядає питання кодифікації та прогресивного розвитку права збройних конфліктів неміжнародного характеру крізь призму прийняття двох основоположних документів, які стали головними віхами розвитку гуманітарного права в галузі внутрішніх конфліктів: статті 3, загальної для всіх чотирьох Женевських конвенцій про захист жертв війни від 12 серпня 1949 р. (далі – стаття 3), і Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 р., що стосується захисту жертв збройних конфліктів неміжнародного характеру, від 08 червня 1977 р. (далі – Протокол II) [1, с. 13; 3], аналізуючи при цьому еволюцію ідей, формування концепції й кодифікації норм, пов'язаних із захистом жертв внутрішніх збройних конфліктів, починаючи з XIX ст. й до 1974–1977 рр., коли були прийняті Додаткові протоколи до Женевських конвенцій. І дійсно, можна погодитися із тим, що указані документи є одними з ключових моментів кодифікації та прогресивного розвитку права збройних конфліктів неміжнародного характеру, адже в них робиться спроба законодавчого закріплення поняття внутрішнього збройного конфлікту, критеріїв щодо кваліфікації й розмежування такого конфлікту з подібними ситуаціями внутрішнього напруження.

Більш широко до проблеми кодифікації та прогресивного розвитку права внутрішніх конфліктів підходять А.Ф. Кастро [6, с. 12–17], Ю.В. Северинчик [14, с. 14–18] і М.В. Остроухов [12, с. 85–91], котрі умовно виділяють три етапи в процесі кодифікації та прогресивного розвитку норм міжнародного права, які призначені для регулювання відношень, що породжуються ситуацією внутрішньодержавного збройного конфлікту.

Початок першого етапу А.Ф. Кастро пов'язує з громадянською війною в Іспанії 1936–1939 рр. [6, с. 12], яка, на його думку, стала своєрідним поворотним пунктом у плані міжнародно-правового підходу до ситуації внутрішнього збройного конфлікту. 17 липня 1936 р. в Іспанії спалахнув військовий заколот, ініціатором якого став генерал Ф. Франко. Із цього моменту почалася громадянська війна, що розділила країну на два військові табори: республіканська армія та війська заколотників. Ця війна стала найбільш масштабним збройним конфліктом на порозі Другої

світової війни, протяжність лінії фронту якою становила майже 2 000 км, а кількість збройних сил із обох сторін досягала 2 млн чол. За період військових дій було здійснено 6 кампаній, проведено 4 фронтових і десятки армійських операцій із обох сторін. Обстріли населених пунктів і масові розстріли мирних жителів спричинили загальні втрати в 1 млн чол. Такий варварський характер війни гостро поставив питання проблеми міжнародно-правового обмеження свавілля воюючих сторін [6, с. 12]. І вже в той час існувало переконання, що звичаєво-правові норми щодо захисту цивільного населення повинні діяти й бути дотримані в будь-яких внутрішніх збройних конфліктах [6, с. 14]. Отже, громадянська війна в Іспанії стала центром уваги урядів багатьох країн, міжнародних організацій і світової громадськості [11, с. 103]. Тому саме в цей період багато в чому було покладено початок виділенню внутрішнього збройного конфлікту як самостійного об'єкта міжнародно-правового регулювання й дослідження [6, с. 14].

На думку Ю.В. Северинчика, другий етап розпочався в 1949 р., коли за ініціативою Міжнародного Комітету Червоного Хреста (далі – МКЧХ), міжнародне співтовариство розпочало перегляд широкого масиву міжнародно-правових норм, що застосовувалися в період міжнародних збройних конфліктів і стосувалися насамперед захисту жертв таких конфліктів (поранених, хворих, військовополонених, цивільного населення та ін.) [14, с. 16]. Отже, була скликана Дипломатична конференція, за результатами роботи якої 12 серпня 1949 р. були одночасно представлені до підписання 4 Женевські конвенції (далі – Конвенції).

Новацією Конвенцій стало таке: регламентація статусу цивільного населення на окупованій території, конкретизація функцій держави-покровительки, а також закріплення зобов'язань держав щодо імплементації положень Конвенцій у національному законодавстві та притягнення до відповідальності осіб, які серйозно порушили конвенційні норми [13, с. 3]. Примітним є те, що із самого початку існувала ідея поширити сферу дії Конвенцій і на ситуації внутрішніх збройних конфліктів. Однак коли МКЧХ виступив на конференції в Женеві із цією пропозицією, вона викликала вельми неоднозначну реакцію з боку різних держав, які брали участь у роботі Женевської конференції 1949 р. [14, с. 16]. Норвегія, Данія та Мексика повністю підтримували цю ініціативу, тоді як Великобританія, Греція й Австралія були згодні підтримати таку позицію із застереженням, що Конвенції будуть застосовуватися лише в тому випадку, якщо законний уряд визнає за повсталими статус воюючої сторони. У свою чергу, США, Франція та Іспанія були готові погодитися на пропозицію тільки за умови захисту «прав держав», були згодні на застосування Конвенцій тільки в разі, якщо повсталі являють собою організовану групу осіб, котрі контролюють частину державної території, а також дотримуються відповідних принципів і норм міжнародного права [14, с. 16–17]. Результатом компромісу між зазначеними групами держав стала відома стаття 3. Отже, учасники конференції не залишили без уваги проблему внутрішнього збройного конфлікту й, прийнявши зазначену статтю, продовжили те, що певною мірою було розпочато раніше [14, с. 17].

М.В. Остроухов пов'язує третій етап із роботою Дипломатичної конференції з підтвердження та розвитку міжнародного гуманітарного права, що застосовується в період збройних конфліктів, яка проходила в Женеві з 1974 по 1977 рр., підсумком якої стали два Додаткових протоколи до Женевських конвенцій про захист жертв війни 1949 р. (Протокол I і Протокол II). Один із цих протоколів (Протокол II) [3] було спеціально присвячено захисту жертв збройних конфліктів неміжнародного характеру. Примітно,

що в цьому документі знайшов свій подальший розвиток і деталізацію зміст згадуваної раніше статті 3 [12, с. 91].

Принципово інший підхід до дослідження зазначеної проблеми застосовують М. Сасолі, А. Був'є, С. Карр, Л. Кемерон і Т. Сен-Моріс, котрі розглядають питання кодифікації та прогресивного розвитку права збройних конфліктів неміжнародного характеру з позиції, значно ширшої, ніж дві попередні. Зазначені вчені досліджують ці питання в контексті еволюції всіх джерел права війни [22]. Фактично, мова йде про місце та роль внутрішніх конфліктів у кодифікації всього міжнародного гуманітарного права як такого. Саме таку позицію повністю поділяє й Х. Ленггольд [20, с. 13–27].

Указані дослідники підходять до проблеми кодифікації та прогресивного розвитку права збройних конфліктів неміжнародного характеру більш глобально, фактично говорячи про еволюцію джерел міжнародного гуманітарного права. Вони виділяють такі основні періоди кодифікації та прогресивного розвитку права збройних конфліктів: звичай, двосторонні угоди, звичаєве право; Перша світова війна; Друга світова війна; деколонізація й партизанські війни; «етнічна чистка» в колишній Югославії та геноцид у Руанді [22, с. 126–129]. Найбільш детально правова регламентація внутрішніх конфліктів розкривається в періодах Другої світової війни та деколонізації й партизанських війн. У період Другої світової війни посилення робиться на дві вирішальні події: прийняття Женевських конвенцій 1949 р. (і загальної статті 3) та Гаазької конвенції про захист культурних цінностей у випадку збройного конфлікту 14 травня 1954 р. (далі – Конвенція) [7]. Примітним є те, що ст. 19 цієї Конвенції називається «Конфлікти, які не мають міжнародного характеру» [7]. Період деколонізації й партизанських війн зводиться до 1977 р., зокрема до прийняття Додаткових протоколів до Женевських конвенцій. Застосування Протоколу I передбачалося у період міжнародних збройних конфліктів, хоча його норми також використовувались і в період національно-визвольних війн. Його зміст полягав у розробці 1949 правил, адаптації міжнародного гуманітарного права до реалій ведення партизанської війни, захисту цивільного населення від наслідків військових дій і в розробці правил ведення бойових дій. Протокол II було прийнято з метою застосування щодо конфліктів, які не мають міжнародного характеру, а його зміст полягав у розширенні та більш точному формулюванні основних гарантій, що захищають усіх тих, хто перестав брати активну участь у бойових діях, а також у захисті цивільного населення від наслідків військових дій [22, с. 126–127].

Висновки. Отже, з поступовим зростанням ролі й значення права збройних конфліктів неміжнародного характеру можна погодитися з тим, що разом із комплексним, системним підходом до вивчення питання кодифікації та прогресивного розвитку права збройних конфліктів неміжнародного характеру існує об'єктивна необхідність виокремлення найбільш значимих дат, періодів і подій. У зв'язку з цим поряд із розробленням нових норм існує об'єктивна потреба в продовженні кодифікації норм права збройних конфліктів неміжнародного характеру, що перебувають у самих кодифікованих джерелах, за допомогою надання їм системності, предметності, зведення однорідних міжнародних норм у єдиний нормативний акт [19, с. 89], а тому необхідні подальші зусилля за кодифікації та прогресивного розвитку норм міжнародного права, застосовуваного в умовах неміжнародних конфліктів, особливо у випадках інтернаціоналізації внутрішніх збройних конфліктів, і проведення роботи щодо систематизації та імплементації норм права збройних конфліктів неміжнародного характеру, яка

дасть змогу уникнути жертв у майбутньому та виступить чинником, що сприятиме недопущенню виникнення вогнищ напруженості між народами у світі [15, с. 26–27]. Це, у свою чергу, є складовою необхідності інтеграції міжнародного, зарубіжного й національного законодавств [16, с. 42–53].

Список використаної літератури:

1. Аби-Сааб Р. Гуманитарное право и внутренние конфликты. Истоки и эволюция международной регламентации / Р. Аби-Сааб. – М. : Международный Комитет Красного Креста, 2000. – 264 с.
2. Гассер Х.-П. Вызов, брошенный 26-й конференцией Красного Креста и Красного Полумесяца / Х.-П. Гассер // Московский журнал международного права. – 1996. – № 3. – С. 34–53.
3. Додатковий протокол до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 р., що стосується захисту жертв збройних конфліктів неміжнародного характеру (Протокол II), від 8 червня 1977 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/995_200.
4. Егоров С.А. Вооруженные конфликты и международное право : дисс. ... докт. юрид. наук : спец. 12.00.10 / С.А. Егоров. – М., 1999. – 285 с.
5. Калугин В.Ю. Курс международного гуманитарного права / В.Ю. Калугин. – Минск : Тесей, 2006. – 496 с.
6. Кастро А.Ф. Международно-правовая регламентация внутренних вооруженных конфликтов : дисс. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.10 / А.Ф. Кастро. – М., 1999. – 166 с.
7. Конвенція про захист культурних цінностей у випадку збройного конфлікту від 14 травня 1954 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_157.
8. Кузьмін Е.Е. До питання про кодифікацію та прогресивний розвиток права збройних конфліктів неміжнародного характеру / Е.Е. Кузьмін // Правові проблеми цивілізаційного вибору України : матер. Всеукр. наук. конф., присвяч. пам'яті проф. Вишнякова Олександра Костянтиновича (м. Одеса, 6 листопада 2015 р.). – Одеса : Фенікс, 2015. – С. 96–99.
9. Кузьмін Е.Е. Збройний конфлікт як джерело розвитку / Е.Е. Кузьмін // Международное право развития : современные тенденции и перспективы : материалы Междунар. науч.-практ. конф. (г. Одесса, 17 июня 2015 г.) / НУ «ОЮА» ; Кафедра междунар. права и междунар. отношений. – Одесса, 2015. – С. 165–167.
10. Мартенс Ф.Ф. Современное международное право цивилизованных народов : в 2 т. / Ф.Ф. Мартенс. – М. : Мысль, 1898. – Т. 1. – 1898. – 434 с.
11. Мухамеджанов М.М. К истории гражданской войны в Испании (1936–1939 гг.) / М.М. Мухамеджанов // Знание. Понимание. Умение. – 2012. – № 2. – С. 102–108.
12. Остроухов Н.В. Международно-правовые проблемы разрешения вооруженных конфликтов на постсоветском пространстве : дисс. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.10 / Н.В. Остроухов. – М., 2005. – 238 с.
13. Павлова Л.В. Роль статьи 3 Женевских Конвенций 1949 г. в прогрессивном развитии международного гуманитарного права / Л.В. Павлова // Журнал международного права и международных отношений. – 2010. – № 4. – С. 3–7.
14. Северинчик Ю.В. Международно-правовые проблемы вооруженных конфликтов немеждународного характера : дисс. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.10 / Ю.В. Северинчик. – М., 2000. – 196 с.
15. Смирнов М.Г. Вооруженный конфликт немеждународного характера: международно-правовой аспект : [монография] / М.Г. Смирнов. – М. : Норма : ИНФРА-М, 2014. – 208 с.
16. Стрельцов С.Л. Складні сучасні процеси інтеграції міжнародного, зарубіжного та національного законодавств /

Є.Л. Стрельцов // Вісник Кримінологічної асоціації України. – Х. : ХНУВС, 2016. – С. 42–53.

17. Стюарт Д.Г. К единому определению вооруженного конфликта в международном гуманитарном праве: анализ интернационализованного вооруженного конфликта / Д.Г. Стюарт // Международный журнал Красного Креста / пер. с англ. и фр. – М. : МККК, 2004. – С. 129–175.

18. Тиунов О.И. Международное гуманитарное право : [учебник для вузов] / О.И. Тиунов. – М. : Норма ИНФРА-М, 1999. – 328 с.

19. Ярмакі В.Х. Джерела міжнародного гуманітарного права, що застосовується в період збройних конфліктів, і сфера його застосування / В.Х. Ярмакі // Південноукраїнський правничий часопис : щоквартал. наук. журн. – 2006. – № 1. – С. 85–89.

20. Bouvier A.A. International Humanitarian Law and the Law of Armed Conflict / A.A. Bouvier, H.J. Langholtz. – 2nd ed. – Williamsburg, USA : Peace Operations Training Institute, 2012. – 120 pp.

21. GlobalSecurity.org : The World at War [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://knoema.ru/jngplk/ongoing-armed-conflicts-2014-2015>.

22. How Does Law Protect In War? Cases, Documents and Teaching Materials on Contemporary Practice in International Humanitarian Law / [M. Sassoli, A. A. Bouvier, S. Carr, A. Quintin]. – 2nd ed. – Geneva : International Committee of the Red Cross, 2006. – Vol. I. – 2472 pp.

23. Кноема : Ongoing Armed Conflicts, 2014–2015 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.globalsecurity.org/military/world/war>.

